

Cecilia Dragomir

RADIOGRAFII
SENTIMENTALE

poezii

București, 2024

Desene copertă și interior: *Elena Daniela Bucur*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DRAGOMIR, CECILIA

Radiografii sentimentale : poezii / Cecilia Dragomir. -

București : Bifrost, 2024

ISBN 978-630-6514-33-5

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al autoarei.

Copyright © 2024

Editura Bifrost

Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București

e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

CUPRINS

Radiografii sentimentale I / 11
Dor de începuturi / 12
Eu caut / 14
De vorbă cu vântul / 16
Minunea / 19
Totul înseamnă iubire / 21
Simt mersul primăverii / 24
Parfum de mai / 25
Vine vara / 27
De ce îmi plângi pe umeri, toamnă? / 30
Dorul / 31
Neîntoarceri / 32
Dorul de luceferi / 34
Unde te grăbești, toamnă? / 36
Recviemul toamnei / 38
În mijloc de ianuarie / 40
Ianuarie / 41
Diminețile mele / 42
Rugăciune către zi / 43
Prieten drag / 46
Teama de fericire / 48
Meditație asupra existenței / 50
Abandonare / 51
Ce va rămâne în urmă? / 53

- Muguri de lumină / 55
De astăzi... / 56
Debusolare / 58
Uneori / 60
Împăcarea / 61
Mi-a plăcut să mă joc / 63
Sunt prizoniera culorilor! / 65
Teii din sat / 68
Unde sunt...? / 70
Bisericiuța mea tăcută / 72
Creația / 74
Oglinzile amintirii / 76
Luceafărul călător / 78
Dreptul la uitare / 79
E toamnă / 80
E prea devreme / 81
Hora albastră / 82
Melancolie / 83
Se întorc din nou cocorii / 85
MOMENTUM / 86
La cules de gânduri / 87
Iunie / 88
Hora norilor / 89
Plopul / 90
Luceferi vii / 91
Pentru o lume mai bună / 92
Reflecții despre cuvânt / 93

Poetului / 94
Veacul mare / 95
Rătăcitorul / 96
Am pierdut rațiunea... / 98
Plânsul lunii 99
Acceptare / 100
Agonie / 102
Ariciul și hârciogul / 103
Irisul și crinul / 107
Bizarerie / 109
Cântecul vieții / 111
Iubirea ne înalță / 112
Jocul curcubeielor / 113
La cumpăna apelor / 114
Aici / 116
Refugiu / 117
Mi-am strâns în palme existența / 118
Mi-e dor / 119
Ne bat sărbătorile în ferestre / 120
Orașul / 122
Povestea florilor / 124
Roata / 126
Sărutul ploii / 128
Sincronizare / 130
Strigătul luminii / 132
Sunt o corabie / 133
Sunt un copac / 134

- Sunt doar o frunză / 136
Sunt o furtună / 137
Aș vrea să fiu o primăvară / 138
Trecător prin galaxia fericirii / 140
Țăranul / 142
Veniți la cules de luceferi! / 145
Vremea iubirii / 146
Unde-i seninul...? / 148
Mi-e dor, mi-e dor... / 150
Dorul de luceferi / 153
Toamna / 155
Nedumerire / 157
Mi-am dorit / 159
Cartea cu povești / 160
Doamne, te rog cu îndârjire! / 161
Cântul vieții spre eternitate / 163
De ce vii, noapte, așa devreme? / 166
Altă zi / 168
Citadela răbdării / 169
Îndrăgostită iremediabil / 171
Simbioză / 173
Vals / 175
Poezia zâmbește și ne e fericire / 177
Pentru florile din lume / 179
Mai ninge-mă...! / 181
În loc de epilog / 183

Nepoatei mele dragi

Radiografii sentimentale I

Sunt o sentimentală, fără dubii,
Iar printr-o ecranare de esență
Mi s-ar vedea trăiri în strâmte fluvii
Ce-n fluxuri îmi rescriu o existență.

Am tot sondat concepte, definiții,
Mi-am căutat menirea-n loc și-n timp
Și n-am putut să-nchei nici armistiții
Că m-am aflat mereu în contratimp.

Am căutat neîncetat similitudini
Să-ncerc să-mi descifrez o biogeneză,
Dar m-am lovit de ziduri-atitudini
Ce m-au trimis spre-a vieții exegeză.

M-am agățat de cânt și armonie,
Pe care mi le-am împletit în imn ascuns.
Cu revelații, drumul spre vecie
Doar de iubire s-a lăsat pătruns.

Dar nu știu cât am mers prin zări creștine,
Că m-au atras mereu terestre sfere.
Enigme m-au ascuns de lumi divine,
Ce m-au trimis spre laice unghere.

Și nestatornică, și mult prea efemeră,
Am reușit să-mi conturez prezența
Prin radiografii ce-n taină speră
S-adune în reflecții chintesența.

Dor de începuturi

Când somnul ignoranței dă tributul
Prin vise ce sunt fluturi fără zbor,
Rătăcitor în noapte, cunoscutul
Își sfâșie ființa cu un dor.

E dorul salvator de începuturi
Scăpărător în bezna amorțirii,
Clădind cu -nțelepciune răsărituri
Și pavoazând cărarea înnoirii.

El cântă azi un imn al simplității,
Ortogenezei vrând să-i ia avântul,
Plusând cu reînvierea demnității,
Restaurând din temelii cuvântul.

Atâta mângâiere răsădește
În vechi priviri ce-au fost demult secate,
Căci congruența lumilor pornește
Dintr-un nucleu mustind de libertate.

E libertatea castă de începuturi,
Ce naște scăpărări primordiale,
Dezmierdătoare brațe reci de luturi
Încătușând ființa în candoare.

E o dorință de-a păstra lumina
În negre străluciri de increat,
De-a aștepta o altă întrupare
Și-o Terră, fără urmă de păcat.

De a păstra intactă vorba, taina,
Ascunse în credința-nfăptuirii,
Semanticismul îmbrăcat în haina
Solemnității reci a izbăvirii.

E-un dor plăsmuitor care transcede
Tot ce e adevăr sociogonic,
O palidă speranță ce precede
O încheiere a eului bufonic.

Căci gândul nou aduce răzvrătire
Și-un vid de viziuni despre trecuturi,
Lovind în existența efemeră
Cu un acronic dor de începuturi.

Eu caut

Într-o lume nebună, nebună,
Bruscată de timpul ce strigă,
Eu caut un Eden în care
Credința din nori se înfiripă.

Într-un secol în care cuvântul
Cu viteza luminii se-adună,
Eu caut cuvinte rămase
Să treacă prin nopți și furtună.

Într-o vreme în care înainte
Se-ndreaptă alergând națiuni,
Eu caut valoarea din urmă
Sfidând modernism, rațiuni.

Într-un haos iubit, adulat
De cei ce se-agită strigând,
Eu caut esențe și lucruri
Și liniștea zilei curgând.

În traiul dinamic ce duce
Spre zile ce-nghit nopțile,
Eu caut doar statice clipe
Ce lunii deschid porțile.

În credința ce stă umilită
La poarta aducerii-aminte,
Eu caut puterea divină
Ce îmbracă trăirea-n cuvinte.

Într-o lume nebună, nebună,
Strigând după timpul ce doare,
Eu caut un Eden ce veșnic
Transformă iubirea în floare.

De vorbă cu vântul

Stând în seri de toamnă dură
Și răstălmăcind cuvântul,
Tot privind spre băătăură
Am pornit la drum cu vântul.
Și, ca doi prieteni buni
Ce se-ntrec în confidențe,
Mi-a vorbit despre minuni,
Slab convins de... insistențe.

- Spune-mi, vântule turbat,
Cu ce zări te-ai cununat?
Cine ți-a pus pe cap cununa
De tot vii la noi întruna?
Cum ți-ai frânt inima floare,
Și-ai pus-o la cingătoare,
Căutând în rostul ei
Pașii tăi ușori pe-alei?

Zile amare, nopți flămânde
Mi-au șters visele plăpânde.
Mersu-ți legănat pe gânduri
Mi-a strâns frunzele în rânduri,
Repliind zâmbetul verii,
Ai rupt porțile tăcerii
Și-ai cuprins în brațe reci
Vis de toamnă pe poteci.

Ai plâns vara-n simfonii,
Îngropând-o în câmpii,
Reci morminte adâncite

De privirile-ți grăbite.
Cavaler fără simțire,
Ce chip ai, ce fel de fire?
Tu, lovești dealuri și-ogoare
Și rupi frunze domnișoare!

Verzi, naive și fragile
Îți tot caută-n privire.
Și, visând la ochi-ți grei,
Se fac mândre pe alei.
Seduse și-ngândurate
Stau pe bănci debusolate.
Își plâng dragostea neghioabă
Colorându-se în grabă.

În obraji de țărână
Văd iubirea ta nebună,
Iar în margini zdrențuite
Stau dorințe-neîmplinite.
Cavalere imoral,
de-al lor suflet n-ai habar...?
N-ai milă, nici îndurare,
Nici regret, nici remușcare?

Flori și frunze păcălite
Îți plâng pe brațe, despletite,
Așteptând cu-nfrigurare
Câte-un ochi străin de soare,
Câte-o rază altruistă
Să le șteargă cu-o batistă,
Între pleoape să le-nchidă
Uitând dragostea-ți avidă.

Să le-ntoarcă-n începuturi
Printre muguri moi și fluturi,
Când, prin sărutări domoale,
Furau zvârcoliri de soare
Pentru respirarea-ți vagă...
Ți-amintești, vântule dragă?
Sau ... lovit de amnezie,
Ți-amintești ce-ți place ție?

Acum râzi și le ignori,
Și pe frunze, și pe flori,
Și pădurea grea-n oftat
Și izvorul speriat.
El se zbate-n palma-ți mare
Căutând o îndurare,
Între maluri de lumină
Ce se tânguie-n grădină...

Spune-mi, vântule turbat,
Cu ce zări te-ai cununat?
Unde-alergi cu dor nebun
De răstorni totul în drum?
De ce vânturi timp târziu
Și sufletul meu pustiu?
Cum streкори gheață-n privire
Nu ți-e milă de iubire?

În loc de epilog

*Din prea multă iubire pentru oameni, pentru viață,
pentru Dumnezeu...*

Cea mai frumoasă lume este aceea a cuvintelor. Cuvântul nu este o simplă alcătuire de sunete, o îmbinare facilă a unor semne grafice, el este darul pe care l-a primit, de la Dumnezeu și prin Dumnezeu, omenirea (*La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul... Cuvântul era Lumina cea adevărată care luminează pe tot omul, care vine în lume.*) pentru a-și găsi menirea prin estetic și armonie, prin visare și speranță. Astfel, cuvântul poate fi elementul central al tuturor trăirilor pe care le poate avea o ființă umană. El poate îmbrăca haina unei forțe generatoare de fericire, sau, sub impulsul unor capacități distructive, înglobează tot ceea ce este capabil să dezintegreze și să anihileze sufletul, pentru că Dumnezeu a lăsat omului libertatea de a alege, prin cuvânt, culmile extazului sau grotele adânci ale neîmplinirii prin ignoranță.

Așadar, cuvintele pot aduce, mai mult sau mai puțin, binele sau răul, acest lucru depinzând de măiestria, de îndemânarea și de frumusețea interioară a celui ce le utilizează, acesta putând să le înzestreze cu puteri tămăduitoare sau să le îmbrace în haina cernită a îndoielii neîntemeiate, a negativismului ignorant sau a blamării caracteristice stadiului de mediocritate, după părerea mea, inutilă și degradantă pentru ființa umană.

Mi-am dorit întotdeauna să pot utiliza cuvintele în așa fel încât, cu ajutorul lor, să zugrăvesc tot ceea ce înseamnă sentiment, frumusețe, sensibilitate, să ofer din preaplînul

sufletului meu, rănit uneori de cuvânt, ca mai apoi să-și găsească alinarea tot în cuvânt, în acel cuvânt care conferă regenerare și tămăduire. Prin urmare, acest volum de poezii poate fi considerat o astfel de încercare de redare a unor stări de excepție, care mi-au îmbogățit și mi-au nuanțat trăirea, raportată în permanență la valorile creștine, definindu-mă ca *trecător prin galaxia fericirii*, ca entitate cu puteri interioare cameleonice, dirijate de o dragoste imensă pentru viață, pentru oameni, pentru Dumnezeu...

Autoarea

